

ΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΑΝΟΙΞΙΑΤΙΚΟΙ ΕΡΩΤΕΣ

ΤΟΥ ΑΝΡΙ ΜΠΑΣΣΕΝ

Ο Ραούλ κ' η όμορφη Κλό άκουμπόυσαν σ' έναν παλιό τοίχο σκεπασμένο με αϊγόκλημα που τους μεθούσε με τη γλυκειά ευωδία του. Το φεγγάρι, όσο ανέβαινε στον ανοιξιάτικο ουρανό, πλημμύριζε με το άργυρό του φως τον σκοτεινό κι' έρημο δρόμο. Οι έρωτευμένοι μας κρατιόντουσαν σφιχτά από τα χέρια και φιλιόντουσαν παράφορα στο στόμα, στα μάγουλα, στα μαλλιά. Δεν συλλογιζόντουσαν τίποτε, κανένα, παρά μονάχα τους έαυτούς τους.

Σέ λίγο, ο Ραούλ ψιθύρισε της αγαπημένης του:

— Μ'ε τρέλλανες με τα φιλιάρ σου! Σ'ε συλλογίζομαι όλη την ημέρα και δεν κάνω τίποτε άλλο παρά μόλις θρώ την εύκαιρία, να περνάω μπροστά από το μοδιστράδικο.

— "Ω, Ραούλ, έκανε η Κλό, η όμορφη μοδιστρούλα, σε βλέπω κάθε φορά που περνάς, μα κάνω την αδιάφορη γιατί δεν θέλω να καταλάβουν τίποτε τ' άλλα κορίτσια.

— Μ' αγαπάς λοιπόν, Κλό;

— Αχάριστε!...

— "Ε, ναι, έκανε ο νεαρός Ραούλ, που δεν είχε τελειώσει ακόμη το Γυμνάσιο, το καταλαβαίνω πως μ' αγαπάς, μα όχι τόσο, όσο θέλω. Είσαι το πιο όμορφο κορίτσι απ' όσα έχω δη στην ζωή μου...

Τί ήθελε περισσότερο η Κλό; Βέβαια υπήρχαν κι' άλλα ω-

μορφα κορίτσια, μα δεν την έφτανε ο Ραούλ την εύρισκε πιο όμορφη απ' όλα; Γι' αυτό κι' αναστέναζε:

— Κρίμα που βλέπουμε τόσο λίγο και κρυφά σε κάθε ραντεβού μας. Αν το ήξεραν οι δικοί μας!...

Η Κλοτίλδη, η όμορφη Κλό, όπως την έλεγε ο Ραούλ, ήταν ένα σεμνό κορίτσι, από φτωχική οικογένεια που δούλευε όλη την ημέρα σ' ένα μοδιστράδικο. Ο Ραούλ πάλι ήταν γυιός ενός μεγαλεμπόρου, θαθύπλουτου, και καθόταν σ' ένα μεγάλο σπίτι που έμοιαζε με παλάτι. Ο πατέρας του ήταν ο πιο αύστηρος άνθρωπος του κόσμου. Μα κ' η μητέρα του ήταν αύστηρη κ' υπερήφανη κι' αν μάθαινε κάτι για τις σχέσεις του Ραούλ με την Κλοτίλδη, δεν θ' άργουσε να τους δώσει ένα σκληρό και γρήγορο τέλος.

— Ναι... έκανε ο Ραούλ. "Αν το ήξεραν οι γονείς μου, θα την είχα άσχημα. "Ας τ' αφήσουμε όμως αυτά. Το πιο σπουδαίο είναι ότι αγαπιόμαστε!...

Κι' άρχισαν πάλι να φιλιώνται μ' έναν παράφορο έρωτα.

"Αλήθεια, ήταν κρίμα που δεν μπορούσαν να συναντηθούν παρά μονάχα έτσι στα κρυφά για λίγη ώρα. Εκείνη ήταν διαρκώς στο σχολείο και στο σπίτι του. Εκείνη πάλι, από το πρωί ως το θράδυ, στο μοδιστράδικο. Το θράδυ όμως ήταν ελεύθερη, όπως κι' ολόκληρη την Κυριακή. Εκείνος, για να το σκάσει λίγο από το σπίτι του, αναγκαζόταν να βρρίσκη τις πιο παράξενες προφάσεις. "Όσο για την Κυριακή, το πρωί πήγαινε με την μητέρα του στην εκκλησία και το απόγευμα ήταν υποχρεωμένος να τη συνοδεύη σε διάφορα φιλικά σπίτια. Γι' αυτό έλεγε πως ήταν ο πιο άτυχος απ' όλους τους νέους. Κι' έτσι δεν έκανε τίποτε άλλο παρά να ονειρεύεται τις θείες ώρες που μπορούσε να περάση ένα απόγευμα, ένα ολόκληρο απόγευμα μαζί με την όμορφη Κλό, αν κατάφερνε καμμιά ημέρα να ξεγελάση τους γονείς του. Μα τους φοβόταν και δεν τολμούσε να κανη καμμιά τρέλλα.

Πέρασαν λοιπόν ακόμα δυο εβδομάδες με κρυφά και θιαστικά ραντεβού. Η όμορφη Κλό μάλιστα υπέφερε πιο πολύ από τον Ραούλ, γιατί εκείνη είχε περισσότερη ελευθερία. "Επειτα, τον ελάτρευε, γιατί τόνειρό της ήταν να παντρευτή έναν

αριστοκράτη. Γι' αυτό του έλεγε, με στενοχώρια και δειλία:

— Δεν θέλω, Ραούλ, να στενοχωρήσης τους γονείς σου εξ αιτίας μου. Μα μου φαίνεται πως δεν είναι δύσκολο να ξεφύγης την Κυριακή το απόγευμα, για να συναντηθούμε στο Μπού-Ζολί, στο όμορφο δάσος, που είναι δέκα λεπτά της ώρας έξω από την πόλι...

— "Ω, βέβαια, θα προσπαθήσω!... της άπαντούσε εκείνος διαστακτικά.

"Ενα θράδυ ωστόσο η όμορφη Κλό εξαφνιάσθηκε.

— Το αποφάσισα! της είπε ο Ραούλ. Την Κυριακή στις δυο ή ώρα, θα συναντηθούμε στο Μπού-Ζολί. Είναι έρημο κι' έχει ρομαντικές γωνίες, κατάλληλες για φωληές έρωτευμένων...

— Αγάπη μου! ψιθύρισε η Κλό και τον φίλησε στο στόμα.

Η μεγάλη ημέρα λοιπόν δεν άργησε να ξεμερώση. Πριν από τις δυο ή ώρα ο Ραούλ έτρεξε στο Μπού-Ζολί, μα η όμορφη Κλό τον περίμενε εκεί πέρα από προτήτερα.

Μόλις αντίκρουσαν ο ένας τον άλλον, άγκαλιάσθηκαν τρέμοντες και φιλήθηκαν. Τα πουλιά στα δέντρα κελαϊδούσαν τρελλά τους ανοιξιάτικους έρωτες κι' όλο το δάσος ήταν γεμάτο από τις μεθυστικές ευωδίες των λουλουδιών. Τί ευτυχισμένοι που ήταν! Είχαν ένα ολόκληρο απόγευμα στη διάθεσί τους.

Κάθησαν στη ρίζα ενός δέντρου, πάνω στο πράσινο χαλί της

χλόης κι' άρχισαν να λένε ο ένας του άλλου ένα σωρό τρελλές φλυαρίες, όπως κάνουν οι έρωτευμένοι. Και κάθε τόσο ο Ραούλ αγάλιαζε την όμορφη Κλό και τη φιλούσε στο στόμα.

Σέ λίγο ωστόσο απόμεινε κατάπληκτος, όταν κατάλαβε ότι δεν εύρισκε πειρά τίποτε να της πη Είχε έξαντληθῆ. Δεν περνούσε τίποτε απ' το μυαλό του. Εκείνη τότε άρχισε να του διηγῆται ένα σωρό ιστορίες του μοδιστράδικου και να του μιλάη για την οικογένειά της και για τη ζωή της. "Όλα αυτά όμως τον άφηναν αδιάφορο. Κι' ωστόσο φαινόταν πολύ καθαρά ότι η Κλό τους έδινε μεγάλη σημασία. Μα τί τον ενδιέφεραν όλα αυτά; Τά εύρισκε άνοστα, περιττά, και φανερούσαν να βγαίνουν από ένα τόσο όμορφο στόμα. "Ωστόσο, αυτή η σιωπή του τον στενοχωρούσε, τον θάραινε κι' ένοιωθε

πως ήθελε να κλάψη... Δεν έδειξε όμως τίποτε.

— Μ' αγαπάει, συλλογίζοταν, δίχως να προσέχη στα λόγια της Κλό. Κι' εγώ την αγαπώ, τουλάχιστον, την αγαπούσα μέχρι σήμερα. Τώρα όμως ανέκαλυψα ότι δεν έχουμε τίποτε το κοινό. Είμαστε δυο διαφορετικοί άνθρωποι. "Εγώ είμαι γεμάτος προλήψεις και κολλημένος στην τάξι μου. Η Κλό είναι μια μικρή μοδιστρούλα, δίχως σημασία, που δεν θα μπορέση ποτέ να γίνη γυναίκα μου. Δεν έπρεπε λοιπόν να επιζητήσω τον έρωτά της. Δεν μου έκανε εκείνη καμμιά έρωτική έξομολόγησι. "Εγώ πρώτος της ζήτησα ένα ραντεβού...

Κι' έπειτα, συλλογίσθηκε πάλι:

— Τί καλά που θα ήταν αν μέναμε στα βραδυνά ραντεβού μας! Γιατί ήρθαμε εδώ πέρα στο δάσος; Πως θα περάσουμε αυτό το άτελείωτο απόγευμα;

"Ερριξε μια ματιά στο ρολόι του κι' ανατρίχιασε. Η ώρα ήταν τρείς. Τό είχε σκάσει από το σπίτι του, δίχως να πη τίποτε. Και φαντάσθηκε τη σκηνή που θα του έκανε η μητέρα του. Αυτό τον λύπησε και τον έκανε να χάση το κέφι του...

— Τί έχεις, Ραούλ; Στενοχωριέσαι μαζί μου; άπόρησε η όμορφη Κλό.

"Εκείνος διαμαρτυρήθηκε. Η Κλό έσκυψε και τον φίλησε,

(Συνέχεια στη σελίδα 44)

Κάθι τόσο ο Ραούλ άγκαλιάζε την όμορφη Κλό και τη φιλούσε με τρέλλα...

